

Visietekst Tree Incorporated

Elke creatie van een ruimte of een volume in onze omgeving resulteert in een bepaalde vorm een vernietiging van bestaande waarden binnen deze omgeving. Maar ook een nieuw beginpunt in de evolutie binnen deze omgeving. Alles is onderhevig aan verandering. Waarbij vernieuwing en aftakeling hand in hand gaan en elkaar zondermeer aflossen in een oneindige dans.

De constante factor hierbij is steeds tijd , het verloop hiervan en de perceptie vanuit persoonlijk standpunt.

Elke omgeving is onderhevig aan een constante evolutie doormiddel van wisselingen in het klimaat, veranderingen in bodem en waterhuishouding, impact van calamiteiten, waaronder deze gecreëerd door de mens. Deze geven vorm aan de geologie en de levensvormen die deze omgeving innemen.

Wij als mens moeten onze impact op korte termijn niet minimaliseren, maar wij zijn niet de noodzakelijke factor die de omgeving vorm geven. Niet tegenstaande wij ons deze illusie aanmeten.

Op lange termijn zal het evenwicht en onze functie binnen onze omgeving bepaald worden door onze handelingen.

Of de afwezigheid hiervan.

Invasie in de leefomgeving.

Als omgevingsarchitect probeer ik deze gedachten steeds te omvatten met mijn ontwerpen. Zo ook bij Tree Incorporated.

Ik noem dit project zo, maar dat is vanuit mijn perspectief. Dit project is namelijk een geesteskind van Dirk Coussaert en mijzelf, in evenwicht elkaar zondermeer aanvullend. Waarbij wij een evenwicht zoeken met elk onze visie over de relatie tussen binnen en buiten, vormgeven en loslaten. Maar vooral een respectvolle houding tot de materialen die we gebruiken, een eerlijke relatie hiermee en de handelingen die we verrichten.

Een balans tussen omgevingsarchitectuur en interieurarchitectuur.

Ik doe een invasie in de ruimte door het inbrengen van het boom-atrrium.

Waarbij Dirk de greep op de ruimte los laat.

Hiervoor ontmantelen we, doen we een deconstructie van het bestaande gebouw. Om terug in te nemen wat ingenomen werd. Met een open gebruikruimte en een overgang met een half open terras op het eerste verdiep. Deze heeft maakt de brug naar de binnenruimte toe. Het terras met een directe verbinding tussen de boomkruin en de leefruimtes.

Een gesprek wordt aangegaan.

Een balans tussen binnen en buiten. Het nuttige en het genieten.

Een overgangszone die we gebruiken tussen winter en zomer. Met het bijna tastbare van de natuur, maar net buiten bereik van onze tastzin.

Het atrium is de plaats waar ruimte is voor contemplatie. Dit was zo voor de Romeinen, dit was zo voor onze contemplatieve geloofscentra, dit is nog steeds zo.

Waar licht het bouwvolume kan binnendringen, waar onze boom een centrale plek krijgt.

De natuur die terug zijn plek inneemt op de plek waar het al altijd was. Zoals het uiteindelijk ook zal zijn.

Als we kijken naar de plaatsen waar we niet geïnteresseerd in zijn. Waar we als mens onze constante strijd tegen de elementen opgeven, neemt de natuur steeds weer zijn rechtmatige plaats in, in onze omgeving.

Daarna komen wij langs en wonderen ons aan de schoonheid hiervan.

Theater van het hoogste nivo

Door de boom te omvatten in omarming met glas, maken we een scenografie. Een theaterstuk als het ware, waarbij tijd de centrale figuur is.

Tijd in al zijn verschijningsvormen.

Het verloop van de seizoenen waarbij onze Rode Esdoorn in de lente als een van de eerste bomen uitloopt met een subtiele rode bloesem, gevolgd voor een friscgroen blad .

De zomer waar een lichtspel door de kroon een fractaal schouwspel biedt op de vloer en de wanden van de omliggende ruimtes.

Altijd veranderend, onder invloed van licht, wolken, wind, regen, dag en nacht.

De herfst waarbij we de verkleuring van het blad van dichtbij kunnen beschouwen op het halfopen terras. De winter waarbij enkel de vorm van de stam ons zonder afleiding een sculptuur biedt.

Statisch maar steeds veranderlijk.

Waardoor de verloop van tijd in zijn andere verschijningsvorm present is. De vorm van tijd die bijna onzichtbaar verloopt, waar de veranderingen over jaren gaan. Waarbij generaties hun geheugen verliezen.

Hoe perceptie en realiteit met elkaar vergroeid geraken met elkaar. Waar verhalen steeds verder afstand nemen van de intrinsieke realiteit. Waar wij in het heden en nu de illusie van de waarheid behouden.

Waar ligt de realiteit van de toeschouwer in de toekomst.

*Waar hij zijn plaats inneemt,
in haar boezem,
het hart van de creatie.*

Onze boom verschijnt, plots en zonder verwittiging op de plek waar hij nu staat. Hij past zicht aan, aan zijn omgeving, zijn plek, onze plek en wij passen ons aan, aan zijn aanwezigheid. Hij ademt, hij drinkt, hij leeft en komt tot bloei, om kans te geven aan de volgende generatie.

Maar op een andere tempo dan de toeschouwer, waardoor deze illusie ervaart van eeuwigheid.

Philippe D. Vermeulen, LTA
Omgevingsarchitect

Avalon Landscape Engineering